

BIBLIOGRAFIA

POESIA

UN DESCOBRIMENT: MIQUEL ÀNGEL RIERA ÉS POETA

absoluta a aquestes coses, a les més simples, que en un moment determinat són vistes amb infinita sorpresa pel poeta. Entre elles, és clar, destacadament, l'amor.

Santi Tomàs

Miquel Àngel Riera, *Tots els poemes (1957-1981)*, Barcelona, Edicions 62, «Cara i Creu», 1985, 217 pp.

La col·lecció «Cara i Creu», d'Edicions 62, va i ens posa a les mans un volum amb *Tots els Poemes* de Miquel Àngel Riera que, de cop i volta, ens obliga a assabentar-nos del fet que el mallorquí és, a més del novel·lista que ja coneixíem, un poeta de valor apreciable. Però encara hi ha més: no és que l'autor s'estreni ara en l'ofici de fer versos; al contrari, des de l'any 77 no ha tornat a escriure més que algun poema de circumstàncies. El que passa és que tota la seva obra en vers va ser publicada per editorials il·lenques d'aquelles que no arriben als circuits de distribució del Principat.

Però aquestes dissortades circumstàncies tenen per a nosaltres alguna conseqüència positiva. Per exemple, que ens trobem de cop en situació de llegir, com si es tractés d'un sol llibre, una obra composta al llarg de 24 anys. I descobrim un poeta que, potser a causa del seu aïllament dels cercles literaris més importants —ell és advocat a Manacor— va ser capaç de travessar el desert de la poesia social sense agafar-se al tauló de salvació del record de l'obra ribiana. Per això mateix, quan els dogmes dels anys seixanta varen saltar en bocins, Riera tampoc no es vegué obligat a reaccionar contra res. Ell continuava fent el seu camí.

El resultat de tot això és una poesia a la qual, si més no, cal reconèixer-li una profunda originalitat en relació amb el món literari en llengua catalana: no hi ha, com he dit, ressons de Ribà, ni de Carner, ni de les avantguardes, ni, em sembla, tampoc de Gabriel Ferrater. Es poden detectar alguns cops, això sí, veus llunyanes de la castellana generació del 27: Aleixandre, Alberti, potser Lorca... Però de tota manera no es tracta més que d'ecos superficials.

Una poesia, tot plegat, que si bé té alts i baixos, cal que en endavant sigui tinguda en compte; potser molt més que la d'alguns poetes que figuren en totes les antologies. Tal vegada cal destacar el primer llibre, titulat *Poemes a Nai*, sobretot pel seu treball formal, i també el darrer, el *Llibre de les benaventurades*. Entre els dos, segons escriu Bru de Sala al pròleg, el poeta busca la seva veu, el seu estil... Un estil, per cert, ben personal. Miquel Àngel Riera és un poeta obsessionat per l'autenticitat: s'ocupa d'aixecar una i altra vegada els infinits tals de ceba que semblen pcultar la pròpia identitat fins adonar-se, a la fi, que no hi ha res en el fons que sigui definitivament el propi jo. Per això, malgrat les reivindicacions orgulloses que a cops fa de la pròpia personalitat, algun dels poemes del recull és realment conductivista.

Són les coses que ens passen les que ens constitueixen. La poesia és aleshores un intent de donar una presència